

NYGÅRDS-ELSA

Av Inge Baeckström, Harads

Nedanstående rader är ingen nekrolog utan bara några glimtar till hågkomst
- sådan är ju vår tidskrift.

Elsa var bondmora i ordets goda bemärkelse och blev särskilt känd för sin slagfärdighet, och en del av hennes yttranden spred sig som ett godartat virus i trakten.

Elsa Andersson

Ett sådant hörde jag redan på 50-talet. En vanlig skröna och källa till pikar var då, att vägarbetarna var särskilt lata och stödde sig mest på spaden. Elsa kom en dag finklädad till färjan (som ju ingick i vägverket). Maskinskötare Allan hojtade ironiskt och frågade varför så finklädad?

- Jag ska på begravning, sa Elsa.
- Begravning? Vem är det då som är död?
- Ja, de är en vägarbetare som har sutti ihjäl sig.

Elsa fick med tiden en ganska ansenlig kroppshydda, som hon nog trivdes med, men hon kunde vara ganska självvironisk. En gång gick hon lite tidigare från en sammankomst i missionskyrkan och sa:

- Nu går jag och lämnar ett stort tomrum efter mig.

Ett yttrande i samma anda kom, när hon skulle lämna vårt hus efter ett besök. Blötvinter och halt nerför backen, så jag sa:

- Halka int nu, det kan bli kostsamt för fastighetsägarn!
- Ja, och går det efter kilopris, då blir det dyrt.

Elsa i snösvängen

Stora motgångar i livet blev också Elsas lott. Maken blev sjuk, korna måste avvecklas och småningom blev Harald helt sängbunden i hemmet under flera år. Till sist blev Elsa ensam men bibehöll – åtminstone till synes – sitt goda humör.

En gång på vårvintern – i mars tror jag att det var – ringde hon till min k hustru och förklarade att hon blivit riktigt glad.

- Du förstår, jag fick se en spyfluga på köksfönstret, och då tänkte jag, att jag är ju inte riktigt ensam!

Nygårds har nu andra ägare, Elsa är borta, men vi är glada över minnesbilderna.